

MÉREGTELENÍTŐ
2019. 12. szám

KEDVES OLVASÓ!

Ünnepi bevezetőt *kellene* írnom, hisz az év legszebb, legünnepélyesebb hónapja érkezett el. Az emberi élet miértjeire ad választ a nagy esemény, amire néhány hét múlva emlékezünk. És az is mindig megilletődöttséget okoz, ha az év elmúltára, s ezzel együtt az életünk múltékonyságára emlékezünk.

Most veszem észre, azt írtam: *kellene* írnom. Talán bennem is kételyeket támaszt a mai élet hangoskodása? Tán csak nem ingatja meg bennem is a JÓ győzelmének a hitét? A Diabolosz mindent felforgató, szétziláló, romboló jelenléte épp tegnap mutatta meg magát közvetlen környezetemben, lakóközösségemben. Megéltem, hogy némán kapkodom a fejem, mikor egy rögtönzött közgyűlésen magához ragadja a szót és a döntés jogát a hangos ellenzék. És mi hallgatunk, mert ez a stílus idegen számunkra, nem tudunk belebocsátkozni a vádaskodó kiabálásukba. És MOST? Most mi lesz, hogyan tovább? – kérdezném a kiabálótól.

Igen, én csak Békében tudok élni, szlengesen szólva üzemelni. Hát a Békét manapság nem adják ingyen. Bizony, fel kell gyűrni az ingujjat, keményen dolgozni kell érte. De hogyan? Hisz a Karácsony csendje után röpke harminc év, és elmúlik a Mennyei Otthon meg a Názáreti Ház békéje, felváltja a tiltakozó csöcselék ordibálása. Ő, az Ünnepelet mit tanít ma nekem, nekünk? Hogy tovább? Ebben a házban, ebben az országban és ebben a világban?

Igen, Karácsony és Húsvét együtt mutatja meg az utat. A Küzdelem, a Szenvedés nem kerülhető meg. A gyönyörű Madonna-szobor mellett karnyújtásnyira ott a Kereszt. Ezek az emberi ábrázolás eszközei. De ami utána jön, az a szemnek láthatatlan, ábrázolhatatlan, de a legteljesebb Valóság. A Végtelen Szeretet Győzelme, Időtlen, Örök volta.

Ebben bízva, ebbe gyökerezve kívánok Neked, Kedves Olvasó, Áldott, Békés, Valósággá váló Karácsonyi Ünnepet és Boldog Újesztendőt!

SZÜLETÉS

„Kezdetben volt az Ige...”(Jn1,1-18...)

Nagyjából ezt gondolja ma a tudomány is, csak nem Istennek nevezi azt a kimondhatatlan, végtelen töménységű energiát, Életet, Szeretetet, ami maga Isten. Igen, „Isten volt az Ige”, fejtegeti a rejtélyt 2000 évvel ezelőtt János, Jézus kedves tanítványa.

Ez az Isteni Erő valamiképpen – ma azt mondják, ősrobbanással – kiáradt. Teremtő erővé lett, és megkezdte végtelen útját a Teremtés, az önmagát közölni akaró, végtelen számú formát magára öltő Teremtő. És „minden Őáltala lett, ami lett...” mondja tovább János.

Hát nem így gondoljuk ma is? De ez a Teremtő Isten nem egy élettelen, névtelen, érzéstelen Energiakoncentrátum! Nem, Ő egy szeretetből önmagát kiárasztó, szeretetét állandóan megosztó Személy, ahogy évezredekkel később Mózesnek bemutatkozik: „Én vagyok, aki VAN.” Ő a LÉT maga.

Kezdetektől ugyanaz a törvény uralkodik a Teremtésben, ahogy ma mondjuk: a Természetben. Ez a törvény a Születés maga.

Ez a Szeretet Karácsonykor emberi testté lett. „Született, de nem teremtmény”, ahogy a hitvallásunk tanítja. Ő maga a Teremtő.

S lám, magára vette Ő is a születés fájdalmas küzdelmét, míg az egy sejt szintjéről a Lélek ereje által növekedve Ember-gyermekké lett. Jézusnak nevezte Őt a Teremtőtől hírt hozó küldött.

Amíg novembert az enyészet havának nevezte a népnyelv, ez a december a Vajúdás, a Születés hava számunkra.

Jézus beáll abba a körforgásba, ami az Élet küzdelme, a Növekedés, az Alkotás, a Munka, a Szenvedés, és a Halál. S halála által születik az Új, Örökké élő, megdicsőült Anyag, azaz újra maga a Tökéletes LÉT. És magához hasonlóvá teszi a Halálon átment teremtett világot is.

Hát így láthatjuk ma az örök értékű Biblia mondatai, és a kutató-kereső ember Tudománya által azt a Csodát, ami az Isteni Élet maga.

Ne féljeteK, pásztorok!

Betlehemi Kisdéd! Korunk megduzzadt szóáradata minket is sokszor magával ragad. Többet szeretünk beszélni Rólad, mint Hozzád.

Te, aki világrajövedeled órájának is a csendes éjszaka mélyét, a népszámlálásban felbolydult város lármájától távol egy barlang nyugalalmát választottad: ma is szüntelen arra figyelmeztetsz, hogy az ember csak a lelke mélyéig átjárt csendben és elvonultságban találhat Rád és igazi önmagára.

Hová fussak, hogy a karácsony mai kereskedelmi lármájából, az ajándékcsomagokkal felmálházott emberek tülekedéséből kiszabaduljak? Ahol minden és mindenki a karácsonyt ordítja – a hirdetések, reklámok, az utcák forgataga, pultokon turkálók hada, degeszre tömött jégszekrények mélyén a válogatott csemegék és italok – csak Téged nem keres senki.

Miért? Félnék Tőled? Rettegünk, hogy a Veled való találkozás a barlang és a jászol kopár szegénységében leleplezné felcicomázott életünk sivárságát?

Lukács, az evangélista azt írja, hogy a szabad ég alatt tanyázó pásztorok „nagyon megijedtek”, amikor egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala, és beragyogta őket az Úr dicsősége. De az angyal megnyugtatta őket: Ne féljeteK! Nagy örömet adok tudtul nektek és majd az egész népnek.

Ez a mai világ már nem fél az angyaloktól. Nem ismeri őket, és nem is hisz bennük. Valami mástól fél. És látszólag nem is lehet megnyugtani azzal az örömmel, amit Te kínálsz fel mindazoknak, akik keresve Rád találnak. Másféle örömök felé futunk. Közben egyre távolodunk az Ünneptől, amit nem lehet előállítani olcsó illúziókból, mivel az Ünnep az Isten csendje. De ez a csend félelmet kelt bennünk.

Félnék, mert Káin nemzetsége tovább él a történelemben, és jelen van világunkban. Mindenütt felbukkan a testvérgyűlöletben, a bosszúállásban, a rombolásban, a terrorcselekményekben, az erőszakban, az emberi élet békés fejlődése ellen támadó szellemi és fizikai fegyverkezésben.

És mégsem azt a békét keressük, amelyet Te kínálsz fel a kiengesztelődött emberi szívnek és a világnak. Ami ott kezdődik, hogy világra jöttöddel állításra változtattad a káini kérdést: Igenis őrzője vagyunk testvérünknek! Ebben az állításban benne van a mai világ minden égető kérdésére adható, egyetlen értelmes válasz, mely egybehangzik Istennek a teremtett világ sorsáról és az emberről alkotott szándékával. Éppen úgy, mint azokkal a nemes emberi törekvésekkel, amelyek az Isteni tervektől függetlenül, de mégis arra irányulnak, hogy az ember emberhez méltó életet éljen, igazságosan részesedjék a föld javaiban, megszerezhesse az emberi kultúra értékeit, testvéri összefogásban építkezzen a közösség egyetemes javát szolgáló műveken.

Igen, félnék Tőled, te szelíd Gyermek. Félnék visszatérni abba az atyai házba, ahol a tékozló fiú ujjára húzzák a kitartó hűség gyűrűjét, és azt mondják az ünnepi asztalnál: bűneid bocsánatot nyertek. Többé már ne

vétkezzél! Különösen ettől az utolsó intelemtől félünk: ne vétkezzél. Mert tudva tudjuk, hogy holnap már ismét hátat fordítunk az atyai háznak, de azt még nem eléggé tudjuk, hogy Te magad vagy az Irgalom, és százszor, ezerszer is megbocsátasz!

Ölelj át bennünket, Betlehemi Kisded! Öleld át a megijedt világot! Ragadj meg bennünket, keríts be a hit, remény és szeretet hálójával. Költözz belénk, tedd lakottá – Veled berendezetté – ürességünket, hogy minden nap megtestesíthessük testvéreink között az angyali bátorító szavakat: Ne féljetek, pásztorok! Örömet hirdetek!

(Szerzői név nélküli cikk, megjelent az Új Ember 1980. december 28-i számában)

Kovács András: Advent

Meggyötörten állni
A decemberi fagyos ködben
Csodát várni
A csillagtalán néma csöndben

Titkot lesni
A lélek ablakára karcolt jégvirágban,
Eltűnődni
Zúzmarás hajnalok szívet melengető
homályában

Próféciák nyomán
Hitre cserélni a kételyt
Csillagjelet
Látni a legsötétebb éjben,

És hinni
Hinni
A szívekben születő
Fényben!

Szabó T. Anna: Szülőszoba

A folyosón megyek, könnyem potyog
a linóleumra. A hormonok.
Bennem a gyermek kínban moco-
rog, mint szoruló ököl, a méh löki,
préseli ki.
Nagyobb erőknek hullámára dobva
kapaszodom székekbe, asztalokba,
feszít, forgat a fájdalom.
Vigyen, hagyom.

Az állat vackán szülhet, de a nők
együtt kínlódnak. A szülőszobában,

a nyújtott, többszólamú jajgatásban,
a szűk sötétben, csecsemők
furakodnak halálra váltan.

Mint a démon, a kín gazdát keres,
elkap, megszáll, a lényed része lesz,
már ő vagy: lüktető, határtalan –
két perc, és vége van.
És megint sodor, mint a víz, a szél,
barbár, lét előtti nyelven beszél,
ömlik a szádon, ősi jajgatás,
a másvilági gyász.

Siratod őt és az utódait,
kiket a kínod világra taszít,
táplálékul tolongó démonoknak –
itt vannak már,
kapudnál várakoznak.

Kis csupasz csigabiga, gyere ki,
hánykodik házad, jajgat ideki,
vörös lángnyelv dől ki az ajtaján,
bújj ki, gyere, síkos csigabigám!

Gyermek, te súly, te izzó vas, te kő,
gyere elő, könyörgök! Bújj elő!
Szétfeszítesz és kifeszítelek,
csusszanj elő, te arctalan gyerek!

Húz. Lök. Feszít. Te semmit nem
tehetsz.
Már hét órája. Széttép. Lélegezz.
Fohászkodni? Vagy káromkodni?
Nem.

Túl nagy hozzá a kín. Túl idegen.
Ne tarts ellen, add át magad,
ez a szenvedés nem te vagy,
de ez az óra csak tied:
nem szülheti meg senki más
a gyermeked.

Erre születtem. Erre vártam.
Hogy mozogjon az ajándék gyermek
testem vergődő kosarában.
A szorongató belső térből
gépről hallom a szívverését.
Sebesen lüktet, akadozva:
fejével tolva, nyomakodva
tágítja kijárata részét.

Viaskodni a lihegéssel.
Egész testemmel lélegezni.
Beáramlik az oxigén,
kiárad a fekete semmi.

Előbb csak fáj, de tűrhető,
kezelhető... De egyre nő,
árad, túlcsap a tudaton,
mindent átható hatalom,

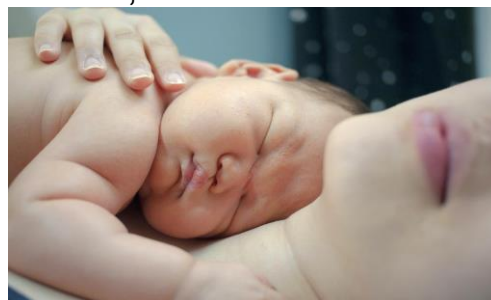
a nőből farkas lesz, tutul,
ökle a vaságyra szorul,
már homlokig a vízben áll,
már segítségért kiabál,
víz alól hangtalan sikoltva,
mintha utolsó perce volna –
de most a fájás, mint a hullám,
átbukik, önmagába hullván,
és messze fut, ki tudja, merre.
A szünet lélegzetnyi kegyelme.

Jó, hogy nem vagyok egyedül.
Támogatnak, segítenek.
Felitatják a véretem,
simogatják a kezemet.
Fekete hullámok között
korty levegőért kapkodok.
Még nem, még nem segíthetek.
Csak tarthatok, nem tolhatok.
Mint egy réműlt hajótörött
testem hánykódó tutaján:
a síkos deszkára tapad
a gyermekem. A kisbabám.

A fájdalom nem testi már.
Mint földtani teknőt, kiváj.
Mozgás: helyhez nem köthető.
Tomboló elemi erő.

Löki, döngeti ajtaját
a levegős, tág külvilágnak:
egy gyermek teljes erejéből
ellenszegül a pusztulásnak.
Átcsúszik majd a tű fokán
nagy feje, csontos tömege.

Ha átjutott, csak fekszik ott:
rémületében zárva még
az ökle, a szeme.

Krulik Zoltán: Mennyei szép hajnal,

Mennyei szép hajnal, termő ékes águnk,
földre szállt Fiadat réges régtől vártuk.

Puha zöld mohával, néki megágyasztunk.
Illatos szénával szépen takargatni vágytunk.

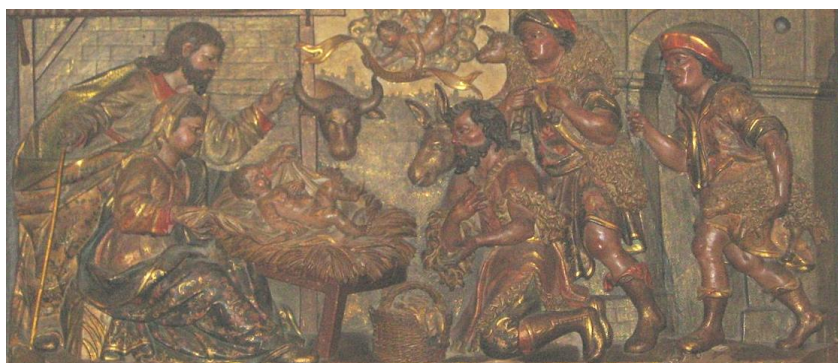
Véltük, nem szüléd őt márvány palotában.
Szülted vala nekünk apró istállóban.

Született, született, barmok melengették,
Rongyos jászolában féltőn ketten őrizgették.

Várták hú pásztorok, tejjel, borral, mézzel,
Jó háromkirályok mirhával, tömjénnel.

Üzente volt nekünk Gábriel arkangyal,
Betlehemi csillag most jó el a hajnal.

Most jó el a hajnal Betlehemnek földjén.
Nyugszik jászolában, nekünk Ő az igaz törvény.

Krulik Zoltán: Földből lettünk

Földből lettünk, földdé válunk,
földből élünk, föld az águnk.
El kell mennünk, nincs mit tegyünk,
halál mérgét be kell vennünk.

Föld a kenyér, föld a ház is,
föld a csupor, föld a máz is,
földből támad száz forrásvíz,
belőle hajt a zöld ág is.

Küldte az Úr Szűz Máriát,
véle küldte ő szent fiát,
küldte Júda nagy földjére,
a megszentelt Betlehembe.

Küldte nekünk, hogy ne féljünk,
a haláltól ne rettegjünk,
bűnbánatra hogyha térünk,
megbocsátja minden vétünk.

Bűneinket megbocsátja,
halál mérgét köddé váltja,
bús szívünket vigasztalja,
árva lelkünk gyógyítgatja.

A föld szent föld, ahol termett,
Meváltónk még kicsiny gyermek,
értünk jött el a nagy földre,
határokat eltörölte.

Értékeinkről

Egy apa, mielőtt meghalt, ezt mondta a fiának: „Fiam, nézd, ez az óra több mint 200 éves, és még a nagyapád adta nekem. De mielőtt neked adom, kérlek, menj el vele az óráshoz, és kérdezd meg tőle, hogy ha eladnám neki, mennyit adna érte?”

A fiú elment, majd visszajött és ezt mondta: „Apa, az órás 5 dollárt ajánlott, mivel régi, ócska.”

Az apa azt mondta: "Most menj el a kávézóba, és ott is kérdezd meg!"

A fiú kisvártatva visszatért: "Ott is 5 dollárt ajánlottak érte, édesapám."

Az apa ezután ezt kérte: "Most menj el a múzeumba, és kérdezd csak meg ott!"

A fiú elment, majd visszajött, és ámulva újságolta a hírt: "Apa, egymillió dollárt kínáltak érte!"

Apja ezt mondta: "Szeretném, ha tudnád, fiam, hogy csak a megfelelő helyen fognak a megfelelő módon értékelni! Ha nem a megfelelő helyen vagy, ne legyél mérges azért, mert nem értékelnek. Azok, akik tudják, mennyit érsz, értékelni fognak. Ne maradj olyan helyen, ahol senki sem látja meg a benned lévő kincseket! Mindig tudd, hogy nagyon értékes vagy!" (facebook)

***

„Ez élet aranyló porszemcséit akárhogy szorongatjuk, mind kevesebb lesz belőle, és eljön az a pillanat, amikor az utolsó arany szemcse is, az utolsó nap is, az egész életünk elsodródik a tenyerünkből. Én mindig azt mondom, az ember arra született, hogy odaadja ezeket az **értékeket** valamiért, egy nagyobb értékért. (Böjte Csaba)

***

A siker épp az útban van elrejtve, amin végig kell mennünk, és út közben fogjuk felfedezni azokat az **értékeket**, amikért megküzdve többek leszünk. (Marie Clarence)

***

Azért éri meg vállalni a konfliktust, mert a folyamat végén születik valami jó. (Hajós András)

***

Pilinszky János: Keringő

A zongorát befutja a borostyán,
s a gyerekkori ház falát
szétmállasztja a naplemente

És mégis, mégis szakadatlanul,
szemközt a leáldozó nappal
mindaz, mi elmúlt, halhatatlan.

Wass Albert: Az én titok - karácsonyom

Megtanultam tisztelni az ünnepet. Az ünnep Isten ajándéka, mint a többi nap, s arra való, hogy hétköznapi mivoltunkból kivetkőzve tiszteljük önmagunkban az embert. Sajnálom azokat, akik nem tudnak ünnepelni. Az ünnep önmagunk fölemelése. Tiszta ünnepi ruhában és tiszta ünnepi gondolatokkal lehet csak ünnepelni, fölemelkedve a hétköznapokon s apró küzdelmeinken. Csak az ünneplőbe öltözött ünneplő ember tudja megérteni annak a kijelentésnek a nagyságát, hogy Isten az embert a saját képére teremtette. Az erdélyi nagy gyász éveiben nálunk otthon elfelejtették az ünnepet. Nem volt karácsony, és nem volt újév, nem volt húsvét és pünkösd, mint ahogy vasárnapok sem voltak. Viselő ruháinkat s nehéz gondjainkat szakadatlanul hordtuk, bármit mutatott a naptár. Keserűség tanyázott otthon, s én hiába küzdöttem az ünnepekért, ünnepi öltözetet és ünnepi arcot éveken át nem látott a házunk.

Egyszer fellázadtam. Karácsony volt. De nagyon emlékszem még arra a karácsonyra! Tizenöt, vagy tizenhat éves lehettem. Karácsonyi szabadságra küldött haza a város, és Sándor bácsi ünnepes háza után olyan volt a miénk, mintha halottat őriztek volna benne.

Apámék egy-egy könyvbe temetkezve naphosszat hallgattak sötéten, és nem volt szabad előttük karácsonyról szólni. Évek óta nem járt nálunk az angyal. Súlyos gond nyomta a szárnyait, és nem tudott elrepülni hozzánk. Akkor öregedtek meg apámék. Nem akartak az ünnepre gondolni, mert eszükbe jutottak a régi és gondtalan ünneplések, s a jövő ködös volt, nem láttak előre. Pedig ha tudtak volna ünnepelni, a karácsonyfa gyertyái mellett az ünnepi gondolatok magasságából meglátták volna az utat, mely már akkor is egyenesen vezetett a reménység felé. De gyászba s ünneptelen hallgatásba rejtőzködtek az idő elől, pedig az idő azért múlt, éppen úgy.

Karácsony szombatja volt. Kint nagy puha hó, a kerti fákat belepte egészen. Olyan csöndes volt kereken a világ, mintha a békesség készült volna megszületni akkor.

Egyedül lézengtem a kertben. A szürkület már meglepte a fenyvest, s kereken a dombok is belevesztek a lehulló estébe. Lent a faluban egy-egy lámpa kigyúlt. Fájt, hogy karácsony estéje van. Máshol izgalommal lesik az angyalt, ünneplő ruha van és karácsonyi szag és boldog rejtelmesség a levegőben. Hallottam a csilingelést, s láttam gyertyafényben úszó szép karácsonyfákat, pedig ahogy ott kószáltam a behavazott fák közt, végtelen egyedülléttel a szívemben, tudtam, hogy mindez csak álmodozás, mert nálunk sötétek a szobák, s régi gyűrött ruháinkban éppen olyan magányosan töltjük el ezt az estét is, akár a többi.

Esteledett nagyon. Lent a faluban egyre több lámpa égett, s a papnál megkezdtek a kántálást is. Megálltam a fenyők alatt, és hallgattam a felszűrődő éneket. Románok kántáltak. Az egyhangú dallamot búsan itta föl a szétterülő este, s én arra gondoltam, hogy a románok kántáltak. Románok ünnepeltek. Mindig csak románok.

Sokáig álldogáltam ott, közben sötét lett egészen. Fázni is kezdtem, hűvös szél támadt a fák közül, éreztem, hogy haza kell már menni. De ugyanakkor valami fájdalmasan a torkomba markolt. A tudat, hogy karácsony este van, s én ott ülök majd egyedül, és nem lesz ott senki, akivel beszéljek, és nem lesz semmi ünnep. Az öregek olvasnak a lámpa alatt, olvasnak zord, szótlan arccal, mintha olyan nap lenne ez is, mint a többi. Úgy szorította a torkomat, hogy könnyeket préselt ki a szemem. Hát csak a románok?

S ekkor valami bátor, nagy dolog jutott eszembe hirtelen, hogy szinte bele-szédültem. Nem csak a románok! Miért csak ők? Karácsonyt csinálók én, magamnak! Karácsonyt, titokban, hogy senki se lássa!

Volt a fenyves szélén néhány kicsi fenyő. Csak akkorák, hogy a derekamig sem értek. A kerti színből kiloptam egy ást, meg egy ládát. S kiástam egyet, egy szépet a fenyőcskék közül. Sok földdel vettem ki, betettem a ládába, elrendeztem a gyökereit is, hogy baja ne essék, s megindultam vele a ház felé.

Vert a szívem az izgalomtól. Hátha meglátnak? Hátha baj lesz ebből? De sötét volt, nem látott meg senki. Egyedül laktam, a ház végiben. Úgy osontam be a szobába, mint a tolvaj. Meggyújtottam a lámpát, a ládát a fával az asztalra tettem s hozzáfogtam a feldíszítéséhez. Izgalmas, nagyszerű munka volt. Színes pirosból láncokat fabrikáltam, néhány szál aranyozott zsinórt is leltem hozzá s öt darab maradék gyertyavéget. A gyertyavégeket drótra kötöttem rá a fenyőre, idétlenül álltak rajta, az igaz. A színes papírlánc sem sikerült úgy, ahogy akartam. Csúnya lett nagyon a karácsonyfám. De karácsonyfa volt!

Mikor elkészültem a díszítéssel, hallgatóztam. Csend volt a házban, nem mozdult senki. Előszedtem gyorsan az ünneplő ruhámat, s fölöltöztem úgy, ahogy illik. Aztán meggyújtottam a gyertyacsonkokat. Elfújtam a lámpát. Sötét lett egyszeribe, csak az öt kis sárga láng dideregte be félénken a szobát. Kinyitottam a kályhaajtót, hogy világítson a tűz is. Aztán felkuporodtam az ágyra és ünnepeltem.

Táncolt a tűz lángja a falakon, rebbentek a kis gyertyák, fenyőszag volt és nagy csöndesség kereken. Valami szomorúan szépet éreztem akkor. Fájdalmasat, mert akkor egyedül voltam, s mert nem volt ajándék az asztalon. De komoly és dacos érzést is, mert magam teremtettem ünnepet magamnak, s most már nem csak a románok ünnepeltek a faluban.

Úgy éreztem, mintha az én kicsi karácsonyfámtól egyszeribe megenyhült volna az élet szigorú arca, s a reménység meg a jövődől beléptek ünnepelni hozzám a szobába. S talán, azt hiszem, úgy is volt.

Ültem ünneplő ruhában az ágyon, s néztem a szegényes kis karácsonyfát, és gondoltam mindenfélét össze-vissza, szépet és szomorút, ahogy ilyen szép és magányos, de különösen nagy ünnepeken szokás, amíg lassan leégtek a gyertyavégek. Leégtek és elaludtak egyenként, csöndesen. Még éppen csak egy lángocska őrizte hűségesen az ünnepet a legalsó ágon, aztán elaludt az is. Még ültem az ágyon egy keveset, s néztem az elsötétülő szobát, mert a kályhában is roskadt már a tűz és alig világított. A sötétséggel együtt éreztem

lassan a hétköznapot is visszatérni, s emlékszem jól, ez csúnya és keserű érzés volt.

Aztán meggyújtottam újra a lámpát, levettem az ünnepi ruhát, s felvettem a régit. Leszedtem a fenyőről a ráaggatott holmit, s visszadugtam mindent a fiókba. Aztán kabátba bújtam, és visszavittem a fenyőfát oda, ahonnan kiástam.

Úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Borzasztó sötét volt a fenyves, és szél suhogott az ágak között. Kint a tisztásokon derengve világított a hó. Félttem. Kísérteties volt a hósínű sötétség és a suhogó fenyves.

Sietve helyére tettem a fát. Gyökere körül ledöngöltem a földet, s havat is kapartam köréje. A csöndesség felől veszekedés hallatszott. Románul veszekedtek. A hangok felverték a falut, aztán befagytak újra a csendbe. Kántálás már nem hallatszott sehol. Hideg, néma téli este volt.

Ásót, ládát visszacipeltem a kerti házba, aztán hazamentem. Ideje volt, hívtak vacsorázni. Mikor bementem, az asztalnál ültek. Fáradtan és rosszkedvűen kérdezte meg apám.

– Mit csináltál?

– Semmit – feleltem.

Apám szája megrándult, de nem kérdezett többet. Ő maga is a semmivel foglalkozott abban az időben.

Szótlatlanul ettünk. De valami furcsát, büszkét és szomorút éreztem akkor: hogy nekem karácsonyom volt mégis.

Véletlenül jutott az eszembe minap ez a régi történet. Karácsonyfát néztem a fiaim számára, s megtaláltam közben azt a fenyőt is, amit akkor este kiloptam a kertből. Megsínylette az ünneplést. Évekig csenevész maradt, volt idő, hogy azt hittem kipusztul. De aztán mégis erőre kapott. S ma már sudáran és magasan szökik az ég felé, erősen túlnőtt engem s mindnyájunkat, kik akkor éltünk.

Ribinszky Zsófia:

Lassulni kéne már,
nem hagyni, hogy vigyen az ár,
nem sietni, csendben lenni,
lélekre takarót, puhát tenni,
figyelemmel, hallgatással,
türelemmel, biztatással,
jó szóval, helyén valóval,
sebeket simogatóval.

Lassulni kéne már,
várni a reményt, a közelgőt,
mely elsodor minden sötét felhőt,
mögé látni a láthatónak,
a valóságot gyakran eltorzítónak,
odabújni a Láthatatlanhoz,
elfogadva mit jövőben nekem hoz,
és hálámmal telve körbenézve,
igen nagy volt eddig is kegyelme,
hisz velem volt, hová menni nehéz volt,
szavával mindig melegen átkarolt,
velem jött örömben, szépségben,
mikor hegytetőről a világot nézhettem,
vagy ha egy másik szempár rámcsillogott,
érezve, köztünk angyalszárny suhogott.

Lassulni kéne már,
sétálni csendesen, egyedül
vagy a másikkal kettesben,
gyertyaláng mellett beszélgetni sokat,
meghallgatni, vigasztalni másokat,
átadni magam egy belső várakozásnak,
közben örülni az élet édes zajának,
vagy a nem várt kedves szónak,
mit egy idegentől kapok borraivalónak.

Lassulni kéne már, nem hagyni, hogy vigyen az ár,
meghallani az érkezőt,
a reményt beteljesítőt,
Ki ajtóm előtt várja, hogy kinyissam,
érezékszerveim közül
az összeset, hogy Szent ajándékára lelhessek.

Lassulni kéne már...

A kérdező - kereső ember

Különös dolog az élet!

Megkérdezésem nélkül jó néhány év óta a Föld nevű égitesten vagyok, amelyhez szorosan hozzátapadok. A Föld túlsó oldalán, Óceánia vidékén más emberek élnek, hozzám viszonyítva fejjel lefelé, a legcsekélyebb kényelmetlenségi érzés nélkül.

Arról is értesülök, hogy ez a gömb, amely hordoz engem, semmivel sincs alátámasztva, sem felfüggesztve.

Továbbá, hogy egy nap alatt végez egy teljes körforgást maga körül, ami a mi szélességi fokunkon óránként kb. ezer km-es sebességnek felel meg.

Tudom, hogy a Nap magával vonzza bolygóit - köztük a Földet is - és 70.000 km-es óránkénti sebességgel a Vega nevű csillag felé halad, amely a Lant csillagképhez tartozik, és hogy az a 3-4 ezer csillag, melyeket esténként mozdulatlanul látok az égen, szintén szédületes sebességgel kering, száguld a világűrben.

A Mindenségben sehol nincs nyugalom.

Én pedig „odaláncolva” a Földhöz, vele keringek, forgok és száguldok. A legkülönösebb azonban az, hogy mindebből semmit sem érzek. Holnap ugyanebben az órában elmondhatjuk, hogy egy fordulatot megtettünk önmagunk körül, miközben többszázezer km-t száguldottunk a világűrben.

És minden nap élek ezen a bolygón, mozgatom végtagjaimat, eszem, iszom, dolgozom; aztán sötétedéskor lefekszem, és néhány órára öntudatomtól megszabadulva alszom.

Ez alatt a Föld másik oldalán, az emberiség másik fele, akikre ragyogva süt a felkelő nap, nyújtózkodik, felkel, eszik, dolgozik, szórakozik... hogy amikor ő a soros, lefeküdjék. Én pedig ismét felkelek. És holnap, holnapután, meg azután mindez folyton ismétlődik. Különös.

Élek, mert mellkasomban éjjel-nappal működik egy izomköteg - a szívem - , melynek nem én adtam az indítékot, és akaraterőmmel nem is tudom mozgásában megakadályozni. Ez az izom naponként százezerszer is összerándul és kitágul.

Különös dolog az is, hogy amíg testemmel a térnek egy meghatározott helyéhez vagyok kötve, gondolatban bebarangolhatom az egész mindenséget. És ez a jelenben élő szellemem állandóan kutatja a múltat, és tervezgeti a jövőt.

Valóban mi az értelme lételemnek? Miért vagyok azzal elfoglalva, hogy élek? Hiszen senki sem kérdezett meg, hogy akarok - e élni, mikor és hol, fiúként vagy leányként, gazdagon vagy szegényen.

Miért élek?

Nem mondhatom, hogy nem érdekel az életem, a sorsom. Lehet, hogy valakit nem érdekel, hogy mit tanított Kopernikusz vagy Einstein - lehet, hogy valakit nem érdekel az olimpia vagy a politikai események.

De az egyszerűen lehetetlen, hogy az embert a saját sorsa ne érdekelje. Lehetetlen, mert a legelső kérdés, amely minden emberből feltör: a miért?

Ha egyszer egy vasúti fülkében ébrednék, ahová szándékom nélkül betettek, azonnal érdeklődnék: miért kerültem ide, és mi az utam célja? Aki soha nem tenné fel ezt a kérdést, úgy festene, mint aki egy váróteremben van, de nem vár semmit. Sok ember lelkében épp ezért van zűrzavar, mert este nem tudja, hogy miért is kelt fel reggel, és holnap miért kell újra kezdenie. Bizony sokaknak ez lehetne a sírfelirata: „Itt nyugszik egy ember, aki sohasem tudta, miért élt.”

Nem élhetem le életemet anélkül, hogy meg ne tudnám: miért élek. Amíg pedig nem tudom, hogy miért élek, azt sem tudhatom: hogyan éljek?

A világ szép, van jószág, szeretet, öröm... De bármilyen nagy is az életöröm, kielégítetlen maradok, mert napról napra fokozatosan közeledem egy titokzatos véghez. Meg kell halnom anélkül, hogy bárki megkérdezné, hogy meg akarok-e halni, és anélkül, hogy meghatározhatnám akárcsak a napot és az órát, vagy a körülményeket.

Az élet tehát határidőhöz van kötve. És e könyörtelen törvény elől senki sem menekülhet el. Tizenöt vagy húszezernyi nap múlva, melyek többé - kevésbé hasonlóak a maihoz, miután a Föld jó néhányszor megfordul a Nap körül, eltűnök, mint ahogy jöttem.

Előttem az emberek milliárdjai fordultak meg a Földön. Ők is jártak, ettek dolgoztak, sírtak és nevettek, mint én. Nekik is fájt a foguk, voltak ábrándjaik és gyötrelmeik. Hatalmas névtelen tömeg született így, élt és meghalt, nem hagyván maga után legcsekélyebb nyomot sem az emberek emlékezetében.

Ők mindannyian éltek és mozogtak valamikor, és régóta nem mozognak már. És ami ma eleven - beleértve magamat is - ugyancsak egy végső pózba fog merevedni, majd porrá válik és eltűnik.

Utánam is nemzedékek jönnek majd. Ma még nem léteznek, de egy szép napon bejárják a Földet, városaink utcáit, falvainkat. Megszámíthatatlanul sok ember él majd vidáman vagy szomorúan, de én nem leszek többé itt, hogy láthassam őket. És ők azt sem fogják tudni, hogy én valamikor voltam.

Naponta hozzávetőlegesen 200 000 ember hal meg. Emberek, mint én, húsból és vérből, akiknek mint nekem, vannak gondolataik, vágyaik, terveik, de egyszer csak megszűnnek mozogni, és a többiek igyekeznek őket sürgősen elföldelni. Azután elfelejtik őket. Ugyanez történik velem is.

Addig azonban élek. A jelen pillanatban itt vagyok, képzeletemmel felbolygatva múltat és jövőt. Itt vagyok, miközben magával ragad az élet sodra.

Feltétlenül meg kell állnom! Gondolkodnom!

Sem arról nem tehetek, hogy megszülettem, sem arról, hogy élnem kell, sem arról, hogy meg kell halnom. Embertársaim sem tehetnek róla. A szülő csak eszköz és ő sem tehet arról, hogy él.

Ezért jogosan mered elém a nagy kérdés: **Miért élek**

(Bognár-Kerényi: *Hitünk és életünk... részlet*)

Márai Sándor: December

Ez a hónap az ünnep. Mintha mindig harangoznának, nagyon messze, a köd és a hó fátylai mögött. Gyermekkorunkban e hónap első napján árkus papírra, kék és zöld ceruzával, karácsonyfát rajzoltunk, karácsonyfát, harmincegy ággal. Minden reggel, dobogó szívvel, megjelöltük, mintegy letöröltük e jelképes fa egyik ágát. Így közeledtünk az ünnep felé. E módszerrel sikerült a várakozás izgalmát csaknem elviselhetetlenné fokozni.

A hónap közepe felé, amint közeledett az ünnep, már állandóan lázas voltam, esténként félrebeszéltem, hideglelés dadogással meséltem dajkámnak vágyaimról. Mit is akartam? Gőzvasutat és jegylyukasztót, igazi színházat páholyokkal, színésznőkkel, rivaldafénnyel, sőt valószínűleg kritikusokkal és azokkal a szabónőkkel is, akik megjelennek a főpróbákon, és rosszabbakat mondanak a darabról. Ezenfelül lengyel kabátkát akartam, továbbá Indiát, Amerikát, Ausztráliát és a Marsot. Mindezt persze selyempapírban, angyalhajjal tetézve. Egyáltalán, gyermekkoromban mindig a világegyetemet akartam, az életet, amely egyszerre volt bicikli, kirándulás a Tátrába, anyám zongorázása a sötét társalgóban, bécsi szelet, almásrétes és diadal összes ellenségeim fölött.

Most, hogy az ünnep közeledik, meglepetéssel észlelem, mintha még mindig várnék valamire. E napokban megesik, hogy elindulok az utcákon, megállok a kirakatok előtt, nézelődöm. Öngyújtó nem kell. Fényképezőgép, Victor Hugo összes művei, bőrben, zsebkes, melynek gyöngyház tokjában ötféle penge van, továbbá dugóhúzó, körömtisztító és pipaszurkáló is, nem kell. Semmiféle tárgy nem kell már, s ha jól meggondolom, lemondok Indiáról, Ausztráliáról és a Marsról is, ellenségeim cikkeit érdeklődéssel olvasom, s színházba lehetőleg egyáltalán nem járok.

Mégis, valamit várok még. Annyi karácsony múlt el, egészen sötétek, s aztán mások, csillogók, melegék és szagosak, annyi ünnep, s még mindig itt állok, a férfikor delén, öszülő fejjel, tele kötelezettséggel és ígérettel, melyeket az Angyal sem tudna már beváltani; s még mindig várok valamire. Néha azt hiszem, a szeretetre várok. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtudtam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja. Megtudtam azt is, hogy semmi nem nehezebb, mint a szeretet kifejezni. A költőknek nem sikerült, soha, a költőknek, akik az érzelmek és indulatok minden árnyalatát rögzíteni tudják szavaikban.

A szeretetnek nincs színfoka, mint a gyöngédségnek, nincs hőfoka, mint a szerelemnek. Tartalmát nem lehet szavakban közölni; ha kimondják, már hazugság. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben. Szerves lény talán nem is élhet másképp, csak a hőben, a fényben, a levegőben és a szeretetben.

Mindezt tudva, az egyre zavartabb és bizonyosabb tudásban, nem tehetek mást, mint sorra járni az üzleteket, s vásárolni öngyújtót, illatszert, nyakkendőt és jegylyukasztót, gőzvasutat és Victor Hugo összes műveit. Tudom, hogy mindez reménytelen. Mit csináljak? Az ember azt adja, amit tud.

Lesznai Anna: Szilveszter hídján

Hej, lángol a rózse, dalos kandalló,
hamvadó rózse, daloló palló.
Évből az évbe karcsún hidalló
Szilveszter hídja: most általléplek.

Mit vigyek magammal az eredő évbe?
Mit vonjak magammal a révülő révbe?
Mit lökjek a lángba, mit ejtsek az éjbe?
Hej, haj.

Hej, haj! vigyem a batyum, vigyem a nótám?
Vigyem a házam, vigyem a szolgám?
Vigyem az őszám, vigyem a párom?
Mit vigyek által az ingó határon?
Hej, haj.

Elverve a terhem, elszórva a nótá
a házam is zárom, szabad a szolga.
Ősök örökje, örökös párom
nem viszlek által az ingó határon.

Nem viszlek át téged se, te kérdő, te kedves,
köntösöm széle könnyedtől nedves.
Hej tulipiros örvény, tulipiros árok!
Túlnan a hónap, hol szívem jót kap:
Szilveszter hídján egyedül járok!
Hej, haj!

Ki szól utánam, ki int haraggal,
hangosan halló harangos hanggal?
...Istent se viszem által a hídon:
vagy megelőzött, vagy őt se hívom.

Lépteim mezők, szemeim percek,
fürtöm hevében aratás serceg,
ujjam újhodás, ajkam ajándék,
két karom szándék, térdeim halmok,
melleim delelők, csípőim alkonyok,
rokolyám tenger, lélegzetem szél,
homlokom csillag, szívem szivárvány!
Egyedül megyek át Szilveszter hídján.

Wass Albert: A szilveszteri rektor

Van földgömbünkön egy híres egyetemi város – a nevét tapintatból elhallgatom – ahol ősi szokás, hogy szilveszter estéjén mindenki álarcot ölt, és maskarába öltözik. Az ősz egyetemi professzoroktól, polgármestertől s egyéb fontos közéleti személyiségektől le egészen a zöldfülű diákokig, s a maskarás tömeg ezerféle bolondságot követelve végigvonul a város főutcáin, s végül az egyetem aulájában asztalok mellé telepszik ünnepi vacsorához. Ennek az egész szilveszteri maskarának fénypontja a közös vacsora kezdetén van, amikor is az egyetem rektora tréfás ünnepi fölköszöntőt kell tartson, mely annál sikerültebb, minél jobban megnevetteti az ünneplőket.

Tavaly ilyenkor új rektora volt az egyetemnek, s mindenki kíváncsian várta, hogy a tudomány új mesterének tréfacsináló tudását megismerhesse. Szilveszter estéjén szokás szerint összegyűlt a maskarás tömeg a kivilágított főtéren, s a vidám menet pukkanó rakétákat lődözve, zeneszó mellett megindult az egyetem felé.

Ugyanakkor a város elmeógyógyintézetében is szilvesztert ünnepeltek, s a maskarás fölfordulásban az egyik ápoltnak sikerült kiosonnia a nyitva felejtett kapun. A hajsza persze megindult utána, s a személyleírást a rendőrségi rádió is szétkürtölte: vörös török bugyogó, fehér ing, kék turbán, fekete álarc. Ápolók, rendőrök, civil ruhás detektívek cirkáltak körül a tarkabarka ünnepi felvonulást - az egyetlen lehetőséget, ahova a szökött ápoltnak sikerülhetett eltűnnie -, s végül is az egyetem lépcsőházában ráakadtak a keresett jelmezre. Két civil ruhás rendőr szó nélkül közrefogta, s lehetőleg minden föltűnés elkerülésével kivezették az egyetem mögött készenlétben várakozó betegszállító kocsihoz.

Természetesen a dolog nem ment egészen simán. A sarokba szorított kék turbános mindenáron tudni akarta, hogy miről van szó.

- Semmi az egész, kisöreg – nyugtatták meg a detektívek -, csak kocsikázni visszük egy kicsit. Beülünk ide szépen, kikapám, aztán gyűtehető! Röpít a motorka!

- De kérem, én nem akarok kocsikázni! – tiltakozott a turbános. – Én az egyetem rektora vagyok!

-Tudjuk, apám, tudjuk – bólintottak a detektívek elnézően, és betuszkolták a rúgkapáló törököt a párnázott gépkocsiba. Az letépte magáról a fekete álarcot.

- De hát nézzenek meg, az Isten szerelmére! – könyörögte. – Én az egyetem rektora vagyok!

- Jól van, rektor úr, jól van – csillapították a detektívek, akiknek az arc semmit sem jelentett -, majd a doktor bácsi örülni fog magának.

A bolondokházában már javában folyt a szilveszteri ünnepély. Mikor az ápolók belökték a megkerült törököt a lampionokkal földíszített étkezdébe,

egy nagy, kövér, szerencsen királynak mázolt alak nyomban tüntető örömmel esett neki. - Megkerültél, rektorom! Mondd, hogy pitypalatty!

De a rektor nem mondta azt, hogy pitypalatty, hanem tovább tiltakozott paprikavörösen, azonban a nagy ricsajban amúgy sem értette senki, hogy mit mond. A hájas szerencsen király kidülledt szemekkel bámult rá, aztán vékony gyerekhangon nevetni kezdett.

- Hihih! Nézd csak, de pompás maszkod van! Meg se ismernélek, ha nem én tettem volna a turbánt a fejedre! Hihih! – azzal feketére mázolt bütykös mutatóujját rányomta a rektor kiálló orrára. – Hihih! – sikongta boldogan. – Mintha csak igazi orr lenne ez a nagy krumpli itt az arcodban!

A rektor-török ordítani kezdett:

- Én nem vagyok bolond! Követelem, hogy vezessenek az igazgatóhoz! A főorvoshoz! Most azonnal! Én nem vagyok bolond!

- Pszt! – nyomta rá nagy mázolt mancsát a kiabáló szájára a szerencsen király. – Mi tudjuk ezt! Csak az igazgató bolond itt! Meg a főorvos! De hallgass, ez titok... Mondd, hogy pitypalatty!

- Nem mondom! – ordította a turbános.

- Csak egyetlen egyszer mondd, hogy pitypalatty! – tette össze a szerencsen király esedezve a kezeit. – Rektorkám, ne rontsd el a tréfát!

-Mondd, hogy pitypalatty! –üvöltötte el magát egy páncélos lovag, és fölemelte vaskesztyűs öklét. A turbános elsápadt és segélykérően nézett körül. Veríték ült ki a homlokára.

- Mondd, hogy pitypalatty! – üvöltötte a páncélos lovag és a szerencsenkirály egyszerre, s a zsvajgó, tarka tömeg kezdett köréjük gyűlni.

- Pitypalatty ... - nyögte ki reszkető térdekkel a rektor.

- Hangosabban! – parancsolta a páncélos.

- Pitypalatty! Pitypalatty! – rikoltotta halálra rémülten az áldozat.

A többiek tapsolni és éljenezni kezdtek. - Halljuk a rektorunkat! Halljuk a rektorunkat! - kiabáltak össze-vissza a bolondok.

A szerencsen király fölnyalábolta az ijedt kis emberkét, s föltette egy asztalra.

- Csönd legyen! – ordította a páncélos lovag. – A rektor beszélni fog!

És csönd lett. És a rektor beszélni kezdett. Idegesen, kapkodó szavakkal, izgalomtól és félelemtől remegve. Elmondta, hogy ő az egyetlen rektora. Hogy erőszakkal hozták ide. Hogy emiatt eljárást fog indítani az intézet igazgatója ellen, s mindenki ellen, akinek szerepe volt ebben az aljas emberrablásban. Mert senkinek nincs joga ahhoz, hogy egy szabad embert elfogjon és bolondokházába zárja.

- Ó, hagyd már abba, pofám! Unalmas vagy, mint egy tányér bableves. Ezt mi mind tudjuk, nincs benne semmi tréfa!

Azzal egyszerűen magára hagyták, hogy sírja ki a bánatát, akinek tudja, ha talál rá bolondot.

Ugyanakkor lent a városban javában folyt az ünnepség. A jelmezes társadalom elfoglalta az asztalokat, a vacsora készen volt már a tálakban, csak a rektor beszédére várt mindenki. A rendezőség kutatni kezdett a rektor után. A felesége csak annyit tudott, hogy utoljára a lépcsőházban látta

beszélgetni valakivel. Piros török bugyogó volt rajta, fehér ing és kék turbán, meg fekete álarc. Hosszas és izgalmas keresés után végre kint az egyetem előtt lelték meg az álarcos pasát.

- Rektor úr, tessék jönni! Mindenki várja már a beszédet! – mondták neki a kétségbeesett rendezők.

- Itt vagyok, fiúkák, itt vagyok! – vigyorgott barátságosan az álarcos rektor. – Megyek én, hogyan mennék!

Azzal hagyta magát végigvezettetni a termen, föl a virágokkal, zöld gallyakkal díszített pódiumra. A zaj hirtelen elült.

Mikor az új rektor török jelmezében magára maradt a pódiumon és szembenézett a több ezer fős tömeggel, először úgy tett, mintha menekülni akarna. De a mozdulatai olyan mókások voltak, hogy az első derűtséghullám végigmorajlott a közönségen, még mielőtt kinyitotta volna a száját. Ettől szemmel láthatóan fölbátorodott, előrenyújtotta a nyakát, és alárikoltott a hallgatóságra:

- Pitypalatty! Pitypalatty! Pitypalatty!

Orkánszerűen tört föl a nevetés a tömegeből. Az emberek dülöngtek.

- Halljuk, halljuk! – ordították hátul a diákok, lábdobogással jutalmazva a jól sikerült rektori tréfát.

- Hölgyeim és uraim! Pitypalatty! Elkapunk egy pitypalattyot, csúzlit csinálunk belőle, s kilőjük vele háromszázhusz éves öreganyánk zápfogát a holdba! A borjú nagyot ugrik erre, és azt mondja, hogy „Muúúú”, mire az elnök leveszi a fejéről a tepsit, beleteszi a svábbogarat, a svábbogár fölmászik a német császár szakállán és megmondja Noé apánknak, hogy bárkával nem lehet aranyhalat fogni, hülyeség az egész. Tessék kimászni a bárkából és átülni a fogorvosi székbe. A fogorvos kihúzza dédunokája zsebéből a tengerimalacot, a malac fölszalad a toronyóra, mire a harangozó felesége beleaprítja a tésztába az őrmester vízilovát. A víziló vízzé lesz, és becsorog a bányagróf nyakába, aki gyorsan fejébe nyomja a fürdőkádat, és kergetni kezdi a jegesmedvét az északi sark körül, ahol egy ötszáz esztendő filmstár fogait csattogtatva gesztenyét árul a beduinoknak...

Hogy mivel végződött a szokatlan ünnepi beszéd, azt már a hangos hahotázástól senki sem hallotta. Soha még ilyen sikere rektornak a városban nem volt. A közönség görcsöt kapott a nevetéstől.

A lelkes diákok vállukra emelték a rektorukat, és háromszor diadalmasan körülhordozták az aulán. Az eszem-iszom alatt a tréfás rektor asztaltól asztalig vándorolt, mindenütt evett és ivott valamit, s pitypalattyozásával meg egyéb mókáival könnyekig megnevettette hálás hallgatóságát. Mindenki esküdött, hogy ilyen barátságos és szellemes rektora még nem volt az egyetemnek. Az ünnepség végeztével a rektorné keresni kezdte a férjét, akit végül is az egyetem előtt talált meg.

- Jöjjön – mondta – megyünk haza.

- Pitypalatty! – felelte a rektor.

- Róbert, maga ivott! –jegyezte meg rosszállólag az asszony.

- Pitypalatty! – makacskodott a rektor – veszünk egy pitypalattyot, gumicsúzlit csinálunk belőle...

A rektorné most már valóban méregbe gurult. Belekarolt az álarcos törökbe, s vonszolni kezdte a gépkocsi felé.

- Segítség! Ez az asszony el akar rabolni! – sikongott a rektor. – Emberek, mentsenek meg ettől az asszonytól!

Az emberek hasukat fogták a nevetéstől az utcán. Végül is a rektornénak sikerült a kocsiba gyömöszölnie az urát, s a sofőr elindíthatta a motort.

- Szégyellje magát! – sziszegte a rektorné. – Ami sok, az sok!

- Maga szégyellje magát! – duzzogott az álarcos török. – Mindenki szeme láttára erőszakot tenni egy védtelen férfin!

- Hallgasson!

- Pitypalatty!

A rektorné türelmét veszítette, s arcul legyintette a mellette ülőt. A turbán leesett, s vele együtt az álarc is. S az utcalámpák fényénél a rektorné döbbsen bámult a mellette ülő férfi ismeretlen arcába.

- Kicsoda maga? – sikoltotta.

-A rektor! Pitypalatty! – rikoltotta hangosan az idegen.

- Álljon meg, álljon meg! – kezdte öklözni a rektorné a sofőr hátát.- Rendőr! Segítség! Segítség!

A kocsi megállt, tömeg verődött össze, rendőr is került, akihez valósággal remegve menekült oda a pitypalattyoló török, védelmet keresve a haragos asszonyság elől. A rendőr bevitte a szélhámost az ügyeletre, s mivel a személyazonosságát megállapítani nem tudták, s különben is szilveszter estéje volt, hát reggelig betették a dutyiba. A rektorné pedig megmozgatta az egész várost, hogy előkerítse a valódi urát... Mégis csak másnap reggel derült ki a tévedés, amikor is a valódi rektort sűrű bocsánatkérések közepette kiengedték az elmeógyógyintézetből, a beteget meg visszaszállították kollégái közé.

A város népe azonban ma is esküszik rá, hogy olyan vidám és szellemes rektoruk még sohasem volt, mint múlt szilveszterkor, s ugyanakkor az elmeógyógyintézet ápolói fejcsóválva vallják be az igazat: tipikusabb tünetekkel nem került még beteg a kezük alá, mint a rektor úr azon az estén.

Berényi Mihály: Karácsonyi ajándékozási tippek

Nem elég a jó szándékod,
okosan végy ajándékot!
Válogass! Szánj rá sok időt!
Lábatlan gyíkoknak cipőt,
borotvát a sündisznóknak,
halaknak kenu vagy csónak,
kék bálnának mentőövet,
úrhajósnak rózsatövet,
nem is egyet, mindjárt hetet,
a Marson hátha megered.
Hullócsillag? Ejtőernyő!
Agglegénynek jó ezer nő,
száraz fának alágyújtós,
bánatosnak szomorú sors,
vakablaknak szemüveget,
borús ég fölé kék eget.

Most festett szoba? Falradír.
Bezárt nyomda? Tonna papír.
Forgószél kapjon Daedalont,
sziklás hegycsúcsot a vakond.
Ostoba költőnek eszet,
körömpörköltre ékezetet,
gilisztának féregűző,
impotensnek tucat szűz nő,
és ezt nehogy kifelejtsem:
oroszlánnak sok üveg dzsem,
cukrászoknak Erős Pistát,
Jézuskának hosszú listát,
hogy mindezt beszerezhesse,
és itt véget ér a mese.
Vagy mégse? Vulkánnak kráter...

Stop! Megjött a pszichiáter.

Ha-Ha-Ha!!!

TANULSÁGOS HUMOR

Fodrásznál

Egy ember elment a fodrászhoz levágtatni a haját. Amíg a fodrász dolgozott, közben kellemes társalgásba fogtak. Sok mindenről szó esett, végül valamilyen apropóra szóba került Isten is. A fodrász határozottan kijelentette:

- Na, látja, hát ez az, amit nem hiszek, az Ő létezését.

- Hogy lehet ennyire biztos ebben? – kérdezte a vendég.

- Hát csak körül kell nézni a világban. Annyi beteg ember, annyi gonoszság, halál, árva, elhagyott gyermek van a világon. Ha létezne Isten, nem lenne se fájdalom, se szenvedés, El nem tudok képzelni egy szerető Istent, aki hagyja mindezt a sok rosszat.

A vendég elgondolkodott, de nem bocsátkozott vitába. Miután a fodrász befejezte a munkát, a vendég fizetett, majd elbúcsúzott és kilépett az utcára.

A következő pillanatban szemébe ötlött egy ember, akinek hosszú, zsíros, rendetlen haja, bozontos szakállá volt. Piszkosnak és kulturálatlannak tűnt.

A vendég visszafordult és belépett a fodrászüzletbe.

- Csak nem itt hagyott valamit? – kérdezte a fodrásza.

- Nem, csak új álláspontra jutottam, ezt akarom elmondani. Nem létezhetnek fodrászok a világon.

- Micsoda? Hát én is szakképzett fodrász vagyok, hát most vágtam le az Ön haját és szakállát! – mondta döbbenten a fodrász.

- Nem, nem lehet. Ha léteznének, nem lenne annyi gondozatlan, hosszú hajú, bozontos szakállú ember az utcán! Nézzen ki, épp ott is van egy.

- Jó, de hát attól még léteznek a fodrászok. Nem tehetek róla, hogy nem jön be az üzletbe nyíratkozni!

- Hát látja, ez az- bólintott a vendég. Isten is létezik. Tehet Ő arról, hogy az emberek semmibe veszik, nem fordulnak Hozzá, nem tartják meg a tanítását. Ezért van olyan sok szenvedés a világon!

Az elsüllyedt hajó

Nagy viharba került és elsüllyedt egy hajó a tengeren, csak a kapitány tudott megmenekülni. Épített egy kis kunyhót magának a szigeten, és próbált naponta élelemhez jutni. Egyik nap, míg odajárt, villám csapott a kalyibába, és az porig égett, csak hamu maradt a helyén.

- Hogy tehetted ezt velem? – perlekedett az ember Istennel.

Másnap reggel látja, hogy egy hajó készül kikötni a parton. Emberünk odarohant. A hajón aztán kérdezte, honnan tudták a matrózok, hogy Ő ott van a szigeten.

- A nagy füstből, amit csináltál, abból gondoltuk, hogy van valaki a szigeten - felelték a hajósok.

VICCOLDAL

Egy falusi orvost nagyon gyakran hívták ugyanahhoz a családhoz szülést levezetni, már a huszadik gyereket segítette a világra.

- Azért jobban vigyázhatnának a háziállataikra. Ahogy sietve jöttem az udvarukon, egy libában majdnem hasra estem!
- Nem liba az, doktor Úr, hanem gólya, csak már térdig kopott a lába!

Egy reklám új hajnövesztő szert ajánl megkopaszodott embereknek. Egy vevő kér egy üveggel a csodaszerből.

- Kicsi vagy nagy üveggel kér?
- Csak a kisebbet kérem, nem szeretek túl gyakran fodrászhoz járni.

A bíró csendet parancsol a tárgyaló teremben:

- Aki még egyszer megszakítja a tárgyalást a bekiabálásával, azonnal haza küldöm.

A fogoly csak ennyit kiabál:- Éljen, éljen!

Egy hírhedt zsebtolvajt pénzbírságra ítélte a bíróság. Felállt a védőügyvéd:

- Bíró Úr, védencemnek csak a megítélt összeg egyharmada áll rendelkezésére. Szíveskedjen szünetet elrendelni! Ha kimehet a tömegbe, tíz perc alatt előteremti a hiányzó összeget!

A háziállatok versengenek, melyikük a legfélelmetesebb.

– Ha meghempergek a sárban, aztán visítva körbe rohangálok, az összes baromfi megijed tőlem – így a disznó.

- Ha felszegem a fejem, fújtatva rohangálok a réten, az összes tehén meg birka szerte széjjelfut – henceg a bika.

Végül a csirke mondja:

- Ha elfekszem és halottnak tetetem magam, a fél ország betojik a félelemtől, hogy madárinfluenzám van!

A presszóban a feleség mérgesen korholja férjét:

- Béla, már ötödször mentél oda a pulthoz, hogy újabb adag konyakot kérj!

Mit gondolnak rólad az emberek?

- Semmi rosszat, drágám. Mindig azt mondtam, hogy Neked viszem.

A kisállat kereskedésben szokatlan kéréssel lép be egy férfi:

- Tudnának nekem párszáz csótányt adni? – kérdezi.

- Sajnos, csótányt nem tartunk. De hát mire kell ez Önnek?

- Holnap kiköltözöm az albérletből, és a tulajdonos azt kérte, hozzam eredeti állapotába a lakást.

A rendőr leállítja az autóst az autópályán. – Uram, megkérdezhetem, mióta jön nem működő stoplámpákkal?

Az autós kiszáll, megnézi a kocsját, majd keserves sírásba kezd.

- Jó, annyira azért nem súlyos a helyzet! – nyugtatja a rendőr. - Egy kiégett izzó miatt nem kell ennyire elkeseredni!

- Nem?! És az utánfutóm, meg a motorcsónakom??

Egy férj nagyon vágyott balatoni telkén egy hajóra, de a felesége hallani sem akart róla. Sok-sok vita után a férj kompromisszumot ajánl:

- Drágám, ha megvehetem a hajót, Te adhatsz neki nevet!

Az asszony végül bele egyezett. Megvették a hajót, a férj rábízta a feleségére, fesse rá azt a nevet, amit kigondolt. Másnap a férj kimegy a kikötőbe, látja hajóján cirkaalmas betűkkel a feliratot: „ELADÓ!”

Igen nagy értékű lopás gyanújával őrizetbe vesznek egy arab fickót. A rendőr hadnagy személyesen akarja a nyomozást levezetni, de nem tud arabul. Tolmácsot hívnak. A hadnagy mondja: - kérdezze meg tőle, hová rejtette a pénzt!

A vádlott tagad. Tolmács közli: - azt mondja, nem fogja megmondani.

- Mondja meg neki, hogy ha nem vall, ki fogják végezni! – így a rendőr.

A vádlott megijed, elmondja, hogy a temetőben a jobb oldali 5. sírkő alá rejtette el.

A tolmács közli a hadnaggal: - Azt mondja, inkább meghal, de nem mondja meg.

- Honnan tudja, szomszéd, hogy az én kutyám szedte szét a maga libáját? – kérdi az öreg székely a szomszédtól.

- Hát hogyan tudnám, mikor látom, hogy a felesége már a második kispárnát tölti meg libatollal!

Az egyházi iskola ebédlőjében a fal melletti asztalon nagy tál alma van, mellette felirat: „Csak egyet vedd, ne feledd, az Úr figyel Téged!”

Miután minden ételt feltesznek a fiúk a tálcára, a sor végén csokis sütemények sorakoznak. Az egyik kópé mondja: - Ebből többet is vehetünk, az Úr szeme úgylis az almán van!

Egy asszony új állást talál. Próbavásárlásokat kell végeznie különböző áruházakban, és jelentést kell írnia a kiszolgálásról.

Egy hónap elteltével kérdezi a barátnője: - na, milyen az új állásod?

- Jaj, imádom! Azt a két dolgot kell csinálnom, amit a legjobban szeretek: vásárolni és másokat kritizálni. És még fizetnek is érte!!!

Hi-hi-hi!!!